

Arrest

nr. 244 541 van 23 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 2 juli 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 juli 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 mei 2018 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart overeenkomstig artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), in functie van zijn Nederlandse schoonzus. Op 12 november 2018 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Op 20 november 2018 diende verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart als een ander familielid van een Unieburger, in functie van zijn Nederlandse schoonzus. Op 20 mei 2019 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 21 mei 2019 diende verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart als een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse schoonzus. Op 7 november 2019 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied verlaten (bijlage 20).

1.4. Op 25 november 2019 diende verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart als een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse schoonzus. Op 15 mei 2020 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.11.2019 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 25.11.2019 voor de vierde maal gezinshereniging aan met zijn schoonzus, zijnde K.I., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer [...].

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- kadastraal attest dd. 27.03.2018; bijbehorende verklaring op eer dd. 27.03.2018*
- attest n°1382 dd. 25.06.2018*
- geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan de echtgenote van betrokkene dd. 28.08.2017, 02.10.2017, 31.10.2017, 22.11.2017, 27.12.2017, 24.01.2018, 26.02.2018, 27.03.2018 en 24.04.2018*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvragen gezinshereniging dd. 15.05.2018, 20.11.2018 en/of 21.05.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 12.11.2018, 20.05.2019 en/of 07.11.2019.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende aanvullende documenten voorgelegd:

- schoolattest dd. 20.01.2020 op naam van C.A. (GO! Basisschool [...])*
- schoolattest dd. 20.01.2020 op naam van C.A. (GO! Basisschool [...])*
- geactualiseerde verklaringen van lidmaatschap De Voorzorg dd. 22.01.2020 op naam van betrokkene, zijn echtgenote en hun beide kinderen*

- geactualiseerde loonfiches op naam van de referentiepersoon voor de periode augustus 2019 - januari 2020
- ongedateerde werkgeversverklaring op naam van de echtgenote van betrokkene
- geactualiseerde attesten dd. 17.12.2019 waaruit blijkt dat zowel betrokkene en haar echtgenoot als de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW Maaseik
- inburgeringsattest dd. 16.01.2020 op naam van betrokkene
- inburgeringsattest dd. 16.01.2020 op naam van de echtgenote van betrokkene -geactualiseerde gezinssamenstelling dd. 22.01.2020 (Maaseik) op naam van de referentiepersoon

Deze geactualiseerde gegevens doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 12.11.2018, 20.05.2019 en 07.11.2019. Er kan dienstig naar verwezen worden.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980. legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon en haar gezin zich in België gevestigd hebben, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon of overige gezinsleden, anders dan de gewone affectieve banden, werden niet aangetoond. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Ook de verblijfsaanvragen dd. 25.11.2019 van de echtgenote en beide kinderen van betrokkene werden negatief afgesloten. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"2.1. Eerste middel

- Schending van de materiële motiveringsplicht juncto schending van art. 47/1, eerste lid, 2° Vw. en art. 47/3 § 2.
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Art. 47/1. [Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2° ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.]

Art. 47/3 § 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.

§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden OF bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

In eerste instantie dient te worden opgemerkt dat verzoeker een volledig nieuwe aanvraag heeft ingesteld op basis van nieuwe omstandigheden en stukken. Deze volwaardig nieuwe aanvraag gebaseerd op nieuwe stukken en elementen werden voorgelegd aan verwerende partij voor een beslissing ten gronde. Verzoeker verwijst expliciet naar het kadastraal attest dd. 27/03/2018 en de verklaring op eer; naar het attest nr: 1382 dd. 25/06/2018 en de diverse geldstortingen, waarvan sprake in de bestreden beslissing.

§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 3°, moeten bewijzen dat omwille van ernstige gezondheidsredenen, zij een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij willen vergezellen of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.

Artikel 3, tweede lid, sub a) en b) van de Burgerschapsrichtlijn verplicht lidstaten om de binnenkomst en het verblijf te 'vergemakkelijken' van de volgende personen:

"a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft".

Verder moet het gastland de persoonlijke situatie nauwkeurig onderzoeken en een eventuele weigering van toegang of verblijf motiveren.

Het Hof van Justitie verduidelijkte dat de Burgerschapsrichtlijn lidstaten niet verplicht een verblijfsrecht te geven aan bovenvermelde familieleden, zie HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman, n.n.g.

De Belgische wetgever koos er echter voor om dit wel te doen door in nieuw art. 47/2 Vw te bepalen dat de bepalingen van hoofdstuk I ook van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in art. 47/1 Vw.

Verzoeker zijn aanvraag steunt op art. 47/1, eerste lid, 2° Vw. Het gaat in casu om de niet in artikel 40bis, § 2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Volgens de Burgerschapsrichtlijn moeten de documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst

De Vreemdelingenwet voegt hieraan toe dat, wanneer de overheden van het land van herkomst dergelijke documenten niet uitreiken, het feit van het ten laste zijn of deel uit te maken van het gezin van de Unieburger bewezen mag worden met elk passend middel .

De memorie van toelichting bij de wet van 19 maart 2014 verwijst voor het begrip "ten laste" naar de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden 4 5 6.

De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de Unieburger of door diens echtgenoot of partner.

Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden 7 8 9.

Verzoeker zijn aanvraag steunt op art. 47/1, eerste lid, 2° Vw. Het gaat in casu om de niet in artikel 40bis, § 2 bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger.

Er dient te worden opgemerkt dat verwerende partij de bepaling ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger in hoofde van verzoeker niet heeft onderzocht, niettegenstaande dat verzoeker primordiale attesten aan het administratief dossier gevoegd. Verwerende partij diende alle opgeworpen attesten in het kader van de bestreden aanvraag in ogenschouw te nemen en te onderzoeken in het kader van de actuele persoonlijke toestand van verzoeker. Verwerende partij kan niet louter dienstig verwijzen naar eerdere beslissingen om de bestreden beslissing te schragen, aangezien verwerende partij de bestreden aanvraag niet onontvankelijk heeft verklaard wegens het ontberen van nieuwe elementen.

Dit element volstaat in se om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verwerende partij stelt neemt diverse documenten dewelke nogmaals worden voorgelegd in het kader van onderhavige aanvraag niet in aanmerking.

Zij verwijst naar haar motivering en weerlegging in de Bijlagen 20 dd. 12/11/2018, 20/05/2019 en 07/11/2019.

Verwerende partij verwijst haar het gegeven dat deze documenten al reeds werden voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvragen en dat - niettegenstaande dat deze documenten thans nogmaals worden voorgelegd aan het bestuur - in het kader van huidige aanvraag niet dienen te worden onderzocht en gemotiveerd.

Verwerende partij gaat zelf een stap verder en stelt dat zelfs de geactualiseerde documenten, dewelke als nieuwe elementen werden aangehaald geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de eerdere Bijlagen 20 en zij verwijst er kennelijk dienstig naar.

Verwerende partij kan niet dienstig verwijzen naar eerdere afwijzende beslissingen om documenten dewelke in samenspraak met geactualiseerde stukken een nieuwe licht kunnen werpen op de aanvraag van verzoekers en deze zomaar af te wijzen, temeer daar er ook een attest samenstelling van het gezin werd bijgebracht waaruit blijkt dat verzoeker nog steeds woonachtig is bij zijn Nederlandse schoonzuster, waarvan zij materieel en financieel afhankelijk is.

Verwerende partij dient elk document dewelke worden voortgebracht afzonderlijk in aanmerking te nemen en te motiveren.

Ten overvoede blijkt dat verwerende partij deze basisdocumenten en geactualiseerde stukken niet of niet afdoende heeft geanalyseerd en gemotiveerd, niettegenstaande dat deze expliciet werden voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag.

Dit element volstaat in se om de bestreden beslissing te vernietigen.

Niettegenstaande zijn er een resem documenten - dewelke door verzoeker werden neergelegd en aantrefbaar zijn in het administratief dossier - waarmede verwerende partij totaal geen rekening heeft gehouden verwijzende dienstig naar de eerdere Bijlagen 20.

Het integraal administratief dossier dient immers in ogenschouw te worden genomen bij het nemen van een beslissing en er kan niet in het kader van een volwaardige behandeling met kennis van alle stukken dienstig verwezen worden naar eerdere beslissingen. Er is uiteraard meer nodig.

Verzoeker heeft onstuitbaar het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid aangetoond middels de stukken die men aan het dossier heeft gevoegd. Verzoeker heeft tevens zijn onvermogen aangetoond in Oekraïne.

Dit betekent dat verzoeker diverse financiële stortingsbewijzen effectief aan de ABS van Maaseik (Sectie Vreemdelingenzaken) heeft overhandigd en aldus deze effectief aan het dossier werden gevoegd, waarbij zij gedurende een lange periode in Oekraïne materieel werden ondersteund door de Nederlandse zuster.

Deze geldstortingen tonen onstuitbaar aan dat verzoeker in een feitelijke situatie verkeerde gedurende een periode vanaf '2017 tijdens dewelke hij materieel gesteund wordt door de Unieburger.

Deze financiële stortingen tonen onstuitbaar dat de afhankelijkheid bestond in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag in het Rijk.

Hieruit blijkt al dat de diverse geldstortingen dewelke zich over een lange periode hebben gestrekt ertoe hebben gediend hebbe om in de basisbehoeften van verzoeker en zijn gezin te voldoen. Dit element werd tevens door het dienstige verwijzing niet onderzocht en gemotiveerd.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zich heeft willen beroepen op stukken die al reeds voorlagen in het kader van de eerdere aanvragen door deze stukken wedermaal voor te leggen aan verwerende partij in het kader van de huidige aanvraag.

Aangezien uit het geen wat voorafgaat de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de naar voren gebrachte stukken en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding door de basisstukken en geactualiseerde stukken gewoonweg niet te onderzoeken.

De Raad heeft al reeds er op gewezen dat de bewijslast inzake "deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie" en inzake het "ten laste zijn" bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie rust. Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker hiertoe in het kader van de huidige aanvraag alle elementen en documenten heeft aangebracht die zijn aanspraken rechtvaardigen en dat het in casu vaststaat dat verwerende partij op afdoende wijze werd geïnformeerd, doch deze stukken en informatie niet afdoende heeft onderzocht door louter naar eerdere afwijzende beslissingen te verwijzen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982 - 1983, 963.).

Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn;

2. Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de bevelen om het grondgebied te verlaten:

Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vrw. een gebonden bevoegdheid betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 47/1, eerste lid, 2° Vw.

Door een dergelijke handelswijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang.

Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in hun opgebouwde ontplooiing; sociale verankering in België; gezins en familielevens en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen."

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de bovengenoemde wet, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoeker wordt een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als "ander familielid" van een burger van de Unie geweigerd, met verwijzing naar de bepalingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft in zijn motivering *de facto* de stukken opgesomd die verzoeker heeft voorgelegd en heeft voor een deel van de stukken, die reeds in het kader van de eerdere aanvragen werden voorgelegd, verwezen naar de eerdere bijlagen 20 van 12 november 2018, 20 mei 2019 en 7 november 2019. Voor de nieuwe stukken die verzoeker heeft voorgelegd, heeft de gemachtigde deze zorgvuldig opgesomd, maar vastgesteld dat die stukken geen afbreuk doen aan de vaststellingen uit de eerdere bijlagen 20. Hij meent dat het geheel van de beschikbare gegevens niet aantoonde dat verzoeker reeds in het herkomstland ten laste was van zijn Nederlandse schoonzus, noch blijkt dat hij reeds in het herkomstland deel uitmaakte van het gezin van zijn schoonzus.

Waar verzoeker aanvoert dat de gemachtigde niet dienstig kan verwijzen naar eerdere beslissingen om de bestreden beslissing te schragen "aangezien de gemachtigde de bestreden (sic) aanvraag niet ontvankelijk heeft verklaard wegens het ontberen van nieuwe elementen", volgt de Raad niet. Er blijkt niet dat in de eerdere bijlagen 20 van 12 november 2018, 20 mei 2019 en 7 november 2019 de respectievelijke aanvragen onontvankelijk werden verklaard wegens het ontberen van nieuwe elementen. De gemachtigde heeft die aanvragen telkens ten gronde geweigerd en is telkens tot de vaststelling gekomen dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoeker reeds in het herkomstland ten laste was van zijn Nederlandse schoonzus, noch dat hij in het herkomstland reeds deel uitmaakte van het gezin van zijn schoonzus, zodat verzoeker niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat de gemachtigde diverse documenten, die nogmaals werden voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag, niet in aanmerking heeft genomen, volgt de Raad niet. De gemachtigde heeft die wel in aanmerking genomen, doch heeft dienaangaande verwezen naar het feit dat die stukken reeds werden voorgelegd in het kader van drie eerdere aanvragen om gezinshereniging en motiveert dat hij die reeds heeft besproken en weerlegd in de eerdere bijlagen 20. Verzoeker erkent dit ook, doch is van mening dat die stukken opnieuw hadden moeten onderzocht worden en dat er opnieuw uitdrukkelijk over elk stuk had moeten gemotiveerd worden.

In het licht van de formele motiveringsplicht en de verplichting tot afdoende motivering kan een uitdrukkelijke verwijzing naar andere beslissingen een afdoende motivering vormen. Er blijkt immers uit

het administratief dossier dat de inhoud van de andere beslissingen aan verzoeker ter kennis werd gebracht en dat aangaande die eerder voorgelegde stukken inderdaad reeds uitdrukkelijk werd gemotiveerd waarom hieruit niet blijkt dat aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet is voldaan. Verzoeker heeft het niet nodig geacht die eerdere bijlagen 20 in rechte aan te vechten voor de Raad. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in kennis werd gesteld van de beslissingen van 12 november 2018, 20 mei 2019 en 7 november 2019. Verzoeker, die kennis had van de motieven van deze beslissingen, gaat ten overvloede thans opnieuw niet in op de concrete motieven van de eerdere bijlagen 20 van 12 november 2018, 20 mei 2019 en 7 november 2019 en waarom die motieven niet afdoende zouden zijn.

Het is wel degelijk pertinent te verwijzen naar de weigering van de vorige aanvragen en de vaststelling dat verzoeker toen niet aantoonde dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van of deel uitmaakte van het gezin van zijn Nederlandse schoonzus, voor wat betreft de stukken die reeds naar aanleiding van die eerdere aanvragen werden voorgelegd.

Verzoeker meent dat de gemachtigde zelfs nog verder is gegaan en ook de nieuwe elementen afdoet door te stellen dat die geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de eerdere bijlagen 20. Volgens verzoeker had de gemachtigde moeten onderzoeken of de geactualiseerde stukken samen met de reeds eerder voorgelegde stukken een nieuw licht hadden kunnen werpen op zijn aanvraag, ook omdat het attest van gezinssamenstelling werd voorgelegd waaruit blijkt dat hij nog steeds woont bij zijn Nederlandse schoonzus, waarvan hij stelt materieel en financieel afhankelijk te zijn. Verzoeker betoogt dat de gemachtigde met een "*resem documenten*" totaal geen rekening heeft gehouden door louter te verwijzen naar de eerdere bijlagen 20. Hij stipt aan dat het integraal administratief dossier in ogenschouw had moeten genomen worden en dat de gemachtigde niet in het kader van een volwaardige behandeling van alle stukken kan volstaan met een verwijzing naar eerdere beslissingen.

De Raad volgt verzoeker *in casu* niet in zijn standpunt dat met de geactualiseerde stukken "*totaal geen rekening is gehouden*" omdat de gemachtigde na een opsomming van al die stukken heeft geconcludeerd dat die geactualiseerde gegevens *in casu* geen afbreuk kunnen doen aan de vaststellingen van de eerdere bijlagen 20. Anders dan verzoeker voorhoudt, heeft de gemachtigde uitdrukkelijk zijn conclusie gebaseerd op "*het geheel van de beschikbare gegevens*". Met het geheel van de beschikbare gegevens doelt de gemachtigde duidelijk zowel op de stukken die reeds eerder werden voorgelegd, als op de geactualiseerde stukken. Zoals *supra* reeds gezegd, heeft de gemachtigde in de eerdere bijlagen 20 reeds een analyse gemaakt van de stukken die al werden voorgelegd naar aanleiding van de eerdere aanvragen in functie van dezelfde referentiepersoon. Bijgevolg werden het kadastraal attest van 27 maart 2018, de verklaring op eer van 27 maart 2018, het attest van de belastingen n° 1148 van 4 juni 2018 en de geldstorting van waarvan de data worden opgesomd, reeds beoordeeld en niet afdoende bevonden om aan te tonen dat verzoeker in het herkomstland reeds ten laste was van zijn Nederlandse schoonzus, noch toonden die stukken volgens de gemachtigde aan dat hij in het herkomstland behoorde tot haar gezin. Die motieven zijn verzoeker gekend aangezien hij die beslissingen, blijkens het administratief dossier, betekend heeft gekregen. Thans legde verzoeker negen aanvullende stukken voor, zijnde actuele schoolattesten, verklaringen van lidmaatschap bij 'De Voorzorg', actuele loonfiches van de referentiepersoon, een tevreden werkgeversverklaring over verzoekers echtgenote, actuele attesten van het OCMW van Maaseik, recente inburgeringsattesten en een geactualiseerde gezinssamenstelling. Het kan door verzoeker niet redelijkerwijs betwist worden dat geen van deze attesten betrekking heeft op de situatie in het herkomstland van verzoeker, hetgeen nochtans cruciaal is in het licht van de toepasselijke regelgeving. Bijgevolg kon de gemachtigde op afdoende wijze volstaan met de korte motivering dat die gegevens geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de eerdere bijlagen 20 én dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het herkomstland reeds deel uitmaakte van het gezin. Er blijkt bijgevolg niet dat de gemachtigde geen rekening zou gehouden hebben met al die nieuwe stukken.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De Raad acht die motieven *in casu* ook afdoende.

Een schending van artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De bestreden beslissing is het resultaat van een verblijfsaanvraag, ingediend door verzoeker op grond van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

(...) ;

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Verzoeker betwist niet dat hij in toepassing van artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet dient aan te tonen ‘ten laste’ te zijn van zijn Nederlandse schoonzus.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”*, vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen, dit artikel de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Deze bepaling luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen: a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet

kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait accompli”*-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval *“het land van herkomst”* zou dienen gelijk te stellen met *“het gastland”*.

Wat betreft de interpretatie van de begrippen *“land van herkomst”* en *“ten laste”*, verwijst de Raad naar de interpretatie die aan deze begrippen werd gegeven door het Hof van Justitie.

Uit het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11) blijkt duidelijk dat de voorwaarde van het *“ten laste zijn”* betrekking heeft op een bestaande toestand in het land van herkomst. Aangezien er duidelijk sprake is van andere familieleden die de Unieburger *“begeleiden”* of zich bij hem *“voegen”*, houdt dit in dat het andere familielid dat zich bij de Unieburger *“voegt”* of de Unieburger *“begeleidt”* uit het buitenland komt. Dit brengt verder met zich mee dat het ‘ten laste zijn’ inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient verzoeker, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

Vervolgens blijkt uit de arresten *Jia* (HvJ 9 januari 2017, C-1/05) en *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C423/12) dat de hoedanigheid van familielid *“ten laste”* voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. Er moet sprake zijn van een situatie van afhankelijkheid die reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*).

De noodzaak van financiële of materiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarde van het *“ten laste”* zijn vrij en rust de bewijslast daartoe bij de verblijfsaanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Verzoeker betoogt dat de documenten die werden neergelegd bij de vorige aanvragen, en die bij de huidige aanvraag nogmaals werden neergelegd, niet in aanmerking werden genomen en verweerder het, wat betreft deze documenten, heeft gehouden bij een verwijzing naar de motivering van de vorige weigeringsbeslissingen. Verzoeker is van oordeel dat verweerder niet dienstig kan verwijzen naar de vorige weigeringsbeslissingen en dat verweerder ertoe gehouden is om de documenten samen met de geactualiseerde stukken te onderzoeken. Verzoeker betoogt dat verweerder met een *“resem documenten”* totaal geen rekening heeft gehouden. Verzoeker verwijst daarenboven naar de geldstortingen die hij neerlegde en is van mening dat deze *“onstuitbaar”* aantonen dat de afhankelijkheid reeds in het land van herkomst bestond.

Het staat niet ter betwisting dat verzoeker op 25 november 2019 voor de vierde maal een aanvraag heeft ingediend voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, steeds in functie van zijn Nederlandse schoonzus.

Wat betreft de geldstortingen, werd in de beslissing van 12 november 2018 als volgt gemotiveerd:

“bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan de echtgenote van betrokkene dd. 28.08.2017, 02.10.2017, 31.10.2017, 22.11.2017, 27.12.2017, 24.01.2018, 26.02.2018, 27.03.2018 en 24.04.2018: echter, deze stortingen zijn te beperkt om aanvaard te worden als afdcende bewijs.”

De Raad merkt op dat verzoeker tegen de voorgaande weigeringsbeslissingen van 12 november 2018, 20 mei 2019 en 7 november 2019 geen rechtsmiddel heeft aangewend, zodat hun wettigheid definitief vast staat.

De thans bestreden beslissing motiveert dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de motieven van de bestreden beslissing, en van de vorige

weigeringsbeslissingen, blijkt dat wel degelijk concreet wordt verduidelijkt waarom de voorgelegde documenten niet afdoende zijn om aan te tonen dat verzoeker afhankelijk was van zijn schoonzus.

Waar verzoeker betoogt dat er geen rekening werd gehouden met het geheel van de voorgelegde documenten, toont hij dit niet aan. Noch maakt verzoeker aannemelijk dat uit het geheel van de documenten wel zou blijken dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Verzoekers betoog is niet meer dan een eigen beoordeling van zijn zaak die niet aantoont dat de bestreden beslissing getuigt van een kennelijk onredelijke beoordeling door de verwerende partij. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, heeft verweerder de door verzoeker voorgelegde stukken onder de loep genomen, doch geoordeeld dat de door verzoeker aangehaalde elementen niet kunnen leiden tot de conclusie dat verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

De subjectieve overtuiging van verzoeker, dat hij wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon in het herkomstland, is geenszins afdoende om de bevindingen van verweerder te weerleggen. Het louter naar voor brengen van een eigen overtuiging, kan immers niet volstaan om aan te tonen dat het bevoegde bestuur niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of dat het besluit van dit bestuur berust op een incorrecte of kennelijk onredelijk oordeelsvorming.

2.3. Waar verzoeker zich richt ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, beperkt hij zich ertoe aan te voeren dat het bestreden bevel samen met de beslissing tot weigering van verblijf uit het rechtsverkeer genomen moet worden. Hoger is reeds gebleken dat er hiertoe geen aanleiding is.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). De bewering dat verzoeker dat hij bij de *“de opvolging van de bestreden beslissing geraakt [wordt] in [zijn] opgebouwde ontplooiing; sociale verankering in België; gezins en familielevens en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen”*, is niet van aard om aanleiding te geven tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT